

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Michaely Macurové a Mgr. Jana Ferfeckého ve věci

žalobkyně: **BOMBAYERE s. r. o.**, IČO: 28463421
sídlem Karlova 183/14, 110 00 Praha 1
zastoupená advokátem JUDr. Pavlem Dostálem
sídlem Krajinská 251/16, 370 01 České Budějovice

proti
žalovanému: **Ministerstvo kultury**
sídlem Maltézské náměstí 471/1, 118 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2024, č. j. MK 33608/2024 OPP,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2024, č. j. MK 33608/2024 OPP, se **ruší v části**, v níž bylo zamítnuto odvolání proti výrokům II a III rozhodnutí Magistrátu hl. města Prahy ze dne 22. 11. 2023, č. j. MHMP 2458516/2023, a v této části se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Ve zbytku se žaloba **zamítá**.
- III. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 9 977 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci rozsudku, k rukám právního zástupce žalobkyně, JUDr. Pavla Dostála, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hl. města

Prahy, odboru památkové péče (dále jen „**správní orgán I. stupně**“) ze dne 22. 11. 2023, č. j. MHMP 2458516/2023. Tím správní orgán shledal žalobkyni vinnou ze spáchání dvou přestupků podle § 35 odst. 1 písm. g) zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči (dále jen „**památkový zákon**“).

2. Přestupků se žalobkyně dopustila umístěním reklamních zařízení na fasádě své provozovny na území památkové rezervace v hlavním městě Praze, aniž by k tomu bylo vydáno závazné stanovisko orgánu státní památkové péče ve smyslu § 14 odst. 2 památkového zákona, a to v období od 19. 6. 2021 do 14. 12. 2022 umístěním výstrče I (výrok I prvostupňového rozhodnutí), která byla následně stažena a nahrazena výstrčí II, a to v období od 4. 8. 2023 do 15. 8. 2023 (výrok II prvostupňového rozhodnutí). Obě výstrče jsou blíže specifikované v prvostupňovém rozhodnutí. Za uvedené skutky uložil správní orgán žalobkyni úhrnný trest pokuty ve výši 20 000 Kč (výrok III) a povinnost nahradit náklady řízení (výrok IV).
3. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podala žalobkyně odvolání, které žalovaný zamítl a rozhodnutí potvrdil. Žalovaný uvedl, že závazné stanovisko ze dne 22. 10. 2013, č. j. S-MHMP 942351/2013 (dále jen „**závazné stanovisko z roku 2013**“) bylo zkonsumováno odstraněním tehdy povolené výstrče a umístěním výstrče I. Nadto od vydání závazného stanoviska uplynula již značná doba, vnímání kulturně historických hodnot se v průběhu této doby mohlo změnit, a proto bylo ze strany žalobkyně na místě žádat o stanovisko nové. I kdyby bylo možné podřadit výstrč I pod rozměry povolené závazným stanoviskem z roku 2013, v dané lokalitě nejsou povoleny pohyblivé reklamy, které zde byly promítány. Co se týká výstrče II, žalovaný uvedl, že tato výstrč je sice totožná s výstrčí dle závazného stanoviska z roku 2013, ale s ohledem na jeho zkonsumování byla i tato výstrč umístěna bez závazného stanoviska orgánu památkové péče. K výši uložené pokuty žalovaný konstatoval, že byla vyměřena na 1 % zákonné sazby při zohlednění všech zákonných kritérií, přičemž bylo přihlédnuto k okolnostem svědčícím ve prospěch i v neprospěch žalobkyně.

II. Žaloba

4. Žalobkyně se v prvním žalobním bodě vymezuje vůči závěrům žalovaného týkajícím se výstrče I. Nesouhlasí s tím, že byla prokázána její účast na umístění této výstrče. Vyjádření spolumajitelky nemovitosti a jejího právního zástupce účast žalobkyně na umístění této výstrče neprokazují. Ti komunikovali pouze s nájemcem prostor p. K., který dle žalovaného označil žalobkyni za osobu odpovědnou za umístění výstrče I na nemovitost, přičemž tuto skutečnost měl údajně p. K. sdělit vlastníkům nemovitosti, ačkoliv taková informace ani z výše uvedených vyjádření spolumajitelky nemovitosti či jejího právního zástupce, ani z jiných podkladů založených ve spisovém materiálu, nevyplývá. Žalovaný tak vycházel pouze z domněnek.
5. Žalovaný se také nedostatečným způsobem vypořádal s námitkou, že výstrč I neslouží a ani nikdy nesloužila k promítání reklamních spotů. Vyjma statické fotografie, která pohyblivou reklamu prokázat nemůže, a písemného záznamu nebyl k prokázání tohoto tvrzení předložen žádný jiný a v daném případě relevantní důkaz.
6. Podle žalobkyně se tedy jedná o výstrč, která odpovídá kritériím závazného stanoviska z roku 2013 a není pravdou, že by se jednalo o výstrč umístěnou protiprávně. Sám správní orgán I. stupně v rozhodnutí uvedl, že *kdyby obviněná podala žádost o závazné stanovisko k výstrči I, tak jak to vyžaduje památkový zákon, byla by žádost shledána přípustnou*, z čehož je patrné, že umístění výstrče I nijak nepoškodilo ani nenarušilo veřejný zájem na památkové

ochraně, neboť i v situaci, kdy by neexistovalo výše uvedené souhlasné závazné stanovisko, by správní orgán k jejímu umístění udělil souhlas. K tomuto se žalovaný v rámci napadeného rozhodnutí žádným způsobem nevyjádřil a argumentaci žalobkyně ponechal bez povšimnutí.

7. V druhém žalobním bodu žalobkyně napadá závěry žalovaného týkající se výstrče II. Žalobkyně zdůraznila, že výstrč II je původní výstrčí, ke které bylo vydáno závazné stanovisko v roce 2013, které je stále platné. Výstrč byla umístěna stejným způsobem na stejné místo, a nedošlo tak k jakékoliv změně a nutnosti vydat nové závazné stanovisko. Závěry žalovaného ohledně konzumace tohoto závazného stanoviska nejsou správné. Podle výkladu žalovaného by nutnost vydání nového závazného stanoviska byla dána např. i v případě sundání výstrče z důvodu jejího čistění, což zcela postrádá smysl.
8. V rámci třetího žalobního bodu žalobkyně napadá výši uložené pokuty. Uložená sankce není dostatečně odůvodněna a je nepřiměřeně přísná. Jak sám správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí uvedl, umístění výstrče II žádným způsobem nepoškodilo nemovitost (předmět památkové ochrany), neboť již bylo dříve závazným stanoviskem akceptováno. Výstrč I pak byla z nemovitosti (z důvodu jisté opatrnosti) odstraněna. Sankce neodpovídá ani majetkovým poměrům žalobkyně, což by správní orgány musely zjistit, kdyby si zajistily relevantní podklady k majetkové situaci žalobkyně. Žalobkyně zdůrazňuje, že daný přestupek nemá spodní hranici zákonné sazby pro uložení pokuty, bylo tedy na místě vzít v potaz stále značný prostor pro snížení pokuty.
9. Žalobkyně proto navrhuje zrušení rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně a vrácení věci k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve vyjádření navrhuje žalobu zamítnout. Žalovaný považuje vypořádání odvolacích námitek za řádné a úplné, a to i s odkazem na jednotu rozhodnutí prvního a druhého stupně. Žalovaný se vypořádal se smyslem odvolací argumentace, i když nereagoval na každou dílčí námitku. Žalovaný zdůrazňuje, že regulace reklamních ploch je v historickém centru Prahy (zde Václavské náměstí) klíčovým aspektem ochrany kulturních hodnot dle zákona o památkové péči. V řízení bylo prokázáno, že výstrč nechala instalovat žalobkyně (žalovaný odkazuje zejména na stranu 4 a 5 svého rozhodnutí). Závazné stanovisko z roku 2013 bylo zkonsumováno a žalobkyně tak měla ve vztahu k výstrči II povinnost požádat předem o nové. Žalovaný trvá na tom, že otázka, zda v průběhu let došlo k prokazatelné změně, resp. k novému poznání kulturně historických hodnot, které je třeba chránit, je výlučně na posouzení správního orgánu, který je k tomu zákonem povolán, nikoliv na žalobkyni. K ukládanému trestu žalovaný uvedl, že respektoval zásadu, že pokuta nesmí být v bagatelní výši, protože pak neplní svou funkci. Zabýval jak její výší, tak vlivem na žalobkyni. I se zohledněním majetkových poměrů žalobkyně žalovaný dospěl k závěru, že pokuta není likvidační a nepřiměřená.

IV. Ústní jednání

11. Při ústním jednání konaném dne 11. 11. 2024 odkázala žalobkyně na svou argumentaci uvedenou v žalobě, žalovaný pak na své vyjádření k žalobě, napadené rozhodnutí a obsah správního spisu. Obě strany setrvaly na svých procesních stanoviscích.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

12. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, a jedná se o žalobu přípustnou, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal na základě skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí a v mezích uplatněných žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba **je z části důvodná**.
13. Podle § 14 odst. 2 památkového zákona platí, že *vlastník (správce, uživatel) nemovitosti, která není kulturní památkou, ale je v památkové rezervaci, v památkové zóně, v ochranném pásmu nemovité kulturní památky, nemovité národní kulturní památky, památkové rezervace nebo památkové zóny, je povinen k zamýšlené stavbě, změně stavby, terénní úpravě, umístění nebo odstranění reklamního zařízení, umístění nebo odstranění reklamního nebo informačního poutače, pokud nejde o reklamní zařízení podle stavebního zákona, odstranění stavby, úpravě dřevin nebo udržovací práci na této nemovitosti si předem vyžádat rozhodnutí nebo závazné stanovisko obecního úřadu obce s rozšířenou působností, není-li tato jeho povinnost na základě tohoto zákona vyloučena (§ 6a a 17).*
14. Podle § 14 odst. 3 památkového zákona *v rozhodnutí nebo závazném stanovisku podle odstavců 1 a 2 se vyjádří, zda práce tam uvedené jsou z hlediska zájmů státní památkové péče přípustné a stanoví se podmínky, za kterých lze tyto práce připravovat a provést. Podmínky musí vycházet ze současného stavu poznání kulturně historických hodnot, které je nezbytné zachovat při umožnění realizace zamýšleného záměru.*
15. Podle § 14 odst. 8 památkového zákona *Orgán státní památkové péče vydává závazné stanovisko podle odstavce 1 nebo 2 v případech, navazuje-li na jeho postup rozhodnutí stavebního úřadu podle stavebního zákona; v ostatních případech vydává orgán státní památkové péče rozhodnutí.*
16. Podle § 35 odst. 1 písm. g) památkového zákona *právnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že provádí stavbu, změnu stavby, terénní úpravu, umístění nebo odstranění reklamního zařízení, umístění nebo odstranění reklamního poutače, pokud nejde o reklamní zařízení podle stavebního zákona, odstranění stavby, úpravu dřevin nebo udržovací práci na nemovitosti, která není kulturní památkou, ale je v památkové rezervaci, v památkové zóně, v ochranném pásmu nemovité kulturní památky, nemovité národní kulturní památky, památkové rezervace nebo památkové zóny, bez rozhodnutí nebo závazného stanoviska obecního úřadu obce s rozšířenou působností podle § 14 odst. 2 nebo nedodrжуje podmínky uvedené v tomto rozhodnutí nebo závazném stanovisku, nejde-li o případ vyloučení povinnosti tohoto vlastníka (správce, uživatele) vyžádat si rozhodnutí nebo závazné stanovisko.*
17. Na úvod městský soud předesílá, že napadené rozhodnutí neshledal nepřezkoumatelným, jak žalobkyně na několika místech žaloby naznačovala. Smyslem rozhodnutí o odvolání je uchopení odvolacích námitek jako celku a jejich řádné materiální vypořádání, nikoli rozbor každé jednotlivé námitky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2022, č. j. 10 Afs 324/2020-104, či nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. II. ÚS 989/08). Soud má za to, že žalovaný dostatečně reagoval na odvolací námitky a z odůvodnění jeho rozhodnutí je zřejmé, z jakého důvodu je neshledal důvodnými. Nesouhlas žalobkyně se závěry žalovaného nezakládá jejich nepřezkoumatelnost a podrobně se k nim soud vyjádří níže při hodnocení jejich zákonnosti.
18. Stěžejními námitkami vyjádřenými v prvním a druhém bodu žaloby je nesprávné posouzení skutkového a právního stavu týkajícího se umístění reklamních výstrčí I a II. Soud předesílá,

že zatímco v části týkající se výstrče I považuje napadené rozhodnutí za správné, ohledně výstrče II napadené rozhodnutí neobstojí.

19. V rámci prvního žalobního bodu žalobkyně namítá, že jí v rámci přestupkového jednání nelze přičíst umístění výstrče I, neboť tato skutečnost nebyla v přestupkovém řízení prokázána. S touto námitkou se soud neztotožňuje. Žalovaný se s otázkou přičitatelnosti umístění výstrče I žalobkyni zabýval (s. 5 napadeného rozhodnutí) a rovněž odkázal na podrobnější závěry prvostupňového rozhodnutí (s. 8 a 9 prvostupňového rozhodnutí), se kterými se ztotožnil. Rozhodnutí obou stupňů přesvědčivě uvádí důvody, které vedly k závěru o tom, že výstrč I umístila žalobkyně. Žalovaný i správní orgán I. stupně vycházeli při tomto hodnocení z obsahu správního spisu, který je s učiněnými závěry v souladu.
20. Zejména poukázali na vyjádření spolumajitelky nemovitosti, která prostřednictvím svého právního zástupce sdělila, že po obdržení výzvy týkající se nepovolené reklamy vyzvala nájemce (provozovatele nebytových prostor) pana K. k odstranění reklamního poutače a podání vysvětlení, jak k umístění došlo. Dále sdělila, že za řádné provozování nebytových prostor odpovídá právě nájemce. Konkrétní provozovna thajských masáží je pak dle informací spolumajitelky nemovitosti provozována na základě podnájemní smlouvy žalobkyní. V dalším sdělení spolumajitelka uvedla, že po prošetření celé věci bylo zjištěno, že podnájemce nebytových prostor (žalobkyně) umístil dotyčný reklamní poutač bez vědomí vlastníků domu. K odstranění reklamního poutače dle sdělení oprávněného nájemce p. K. již došlo.
21. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí k odvolací námitce žalobkyně věnoval zodpovězení otázky, jaká osoba reklamu na nemovitost umístila a dospěl k závěru, že se jednalo o žalobkyni. Akcentoval zejména (stejně jako správní orgán I. stupně) povahu reklamy, tedy komu reklama na propagaci masáží přinesla užitek. Uvedl, že jestliže spolumajitelka ve svém vyjádření uvedla, že po prošetření věci zjistili, že reklamu umístil podnájemce, tedy žalobkyně, lze z logiky věci usuzovat, že tuto informaci získali od nájemce, se kterým mají uzavřen právní vztah a který odpovídá za řádné užívání nemovitosti. Lze si též jen stěží představit, že někdo, kdo nemá z této reklamy užitek (pouze užitek z podnájmu), by sám zadal, zainvestoval výrobu a umístění konkrétního reklamního zařízení na propagaci činnosti, kterou sám neprovozuje. Z okruhu osob, které tak přicházejí alespoň teoreticky v úvahu (nájemce a podnájemce), byla žalobkyně jediná, kdo měl k takovému jednání motivaci, a zároveň jediná, komu přineslo prospěch a která byla nadto označena oprávněným nájemcem, potažmo vlastníky nemovitosti za osobu odpovědnou za umístění reklamní výstrče.
22. Takovou úvahu soud shledává racionální a podpořenou důkazními prostředky shromážděnými ve správním spise. Soud shrnuje, že veškeré zjištěné skutečnosti (povaha výstrče, obsah reklamního sdělení, vyjádření spolumajitelky) vytvářejí ucelený řetězec důkazů, který bez důvodných pochybností prokazuje, že jde o jednání přičitatelné žalobkyni.
23. Soud má z obsahu správního spisu též za prokázané, že výstrč obsahovala tzv. pohyblivou reklamu. Tvrzení žalobkyně, že tato skutečnost nebyla prokázána, nelze přisvědčit. Žalovaný se touto námitkou dostatečně zabýval na s. 6 napadeného rozhodnutí a soud s těmito závěry souhlasí. Je sice pravdou, že samotný obrazový materiál ve spise „pohyblivost“ reklamy na výstrči I neukazuje, a z povahy věci ani nemůže, nicméně správní spis obsahuje dostatečné podklady o tom, že se o pohyblivou reklamu skutečně jednalo, a to

zejména vnitřní sdělení ze dne 20. 12. 2022, č. j. MHMP 2383245/2022, v němž odborný referent uvádí, že na základě vlastního šetření zjistil skutečnosti týkající se uváděné výstrče. Z popisu výstrče plyne, že se jedná o reklamní zařízení k promítání reklamních spotů, přílohou sdělení je fotografie z místa, na níž je zachycená výstrč, je tedy zřejmé, že referent provedl šetření na místě, kde mohl promítání reklamních spotů vnímat vlastními smysly. Městský soud tak považuje skutkový stav za dostatečně zjištěný a prostý nesouhlas žalobkyně v tomto smyslu nepokládá za tvrzení, které by bylo dostatečné k vyvolání důvodných pochybností o něm.

24. Co se týká námitky, že výstrč I lze subsumovat pod závazné stanovisko z roku 2013, ani tato není důvodná. S ohledem na prokázání skutečnosti, že se jednalo o reklamní obrazovku s pohyblivou reklamou, je zjevné, že tuto výstrč nelze pod dané závazné stanovisko podřadit, neboť to nezahrnovalo pohyblivou, ale pouze podsvícenou („světelnou“) reklamu. Je třeba zdůraznit, že pohyblivá reklama je v rámci příslušné ochranné zóny (nařízení vlády č. 66/1971 Sb. o památkové rezervaci v hlavním městě Praze) z pohledu památkového zákona nežádoucím prvkem (srov. s. 7 - 8 a 10 - 11 prvostupňového rozhodnutí) a je vyloučeno, aby se na tuto výstrč závazné stanovisko z roku 2013 vztahovalo.
25. I pokud by se však nejednalo o reklamu pohyblivou, má městský soud za to, že ani tak by nebylo možno pouze s poukazem na menší rozměry umístěné než povolené výstrče uzavřít, že se jedná o výstrč závazným stanoviskem povolenou. Závazné stanovisko vydané dne 22. 10. 2013 bylo vydáno k výstrči, jež je v něm konkrétně popsána a jejíž fotografie je přílohou stanoviska a tvoří nedílnou součást výrokové části rozhodnutí. Je tedy třeba vycházet z toho, že povolena byla konkrétní forma reklamy, včetně jejího tvaru, materiálu či barevného provedení. Jakékoliv jiné provedení reklamy, byť v menší verzi než povolené, je tak třeba pokládat za výstrč umístěnou bez závazného stanoviska orgánu ochrany památkové péče. Na tom nic nemění ani skutečnost, že správní orgán uvedl, že pokud by žalobkyně požádala o povolení takové výstrče, bylo by jí vyhověno. Sankcionována je právě za to, že tak neučinila, tedy za porušení své povinnosti ve vztahu k instalaci reklamy, nikoliv primárně za narušení či ohrožení zájmu na ochraně kulturních hodnot. Tato skutečnost se může promítnout v hodnocení závažnosti, resp. následků spáchaného přestupku, neznamená však, že by se přestupek nestal.
26. V rámci druhého žalobního bodu žalobkyně namítá, že instalace výstrče II byla povolena závazným stanoviskem z roku 2013, neboť se jednalo o totožnou výstrč. Žalovaný tomuto oponoval s názorem, že závazné stanovisko z roku 2013 bylo zkonsumováno tím, že původní výstrč (totožná s výstrčí II), ke které se toto stanovisko vztahovalo, byla nahrazena výstrčí I. S tímto závěrem nemůže soud souhlasit. Zákon pojem „konzumace závazného stanoviska“ nezná. Jedná se o teoreticko – právní koncept vztahující se k některým individualizovaným správním aktům, které např. umožňují plnění takovým aktem aprobovaných činností, typicky stavebních prací. Klíčovým atributem konzumovaného aktu je přitom jeho jednorázovost, neboť např. uvedeným vykonáním stavebních prací je akt zkonsumován (srov. výklad k § 14 památkového zákona in VARHANÍK, S., MALÝ, J.: *Zákon o státní památkové péči. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2011, 1196 s.).
27. Památkový zákon ani jiný právní předpis platnost či účinky závazného stanoviska orgánu památkové péče obecně nelimituje. To ostatně uvedly i správní orgány ve svých rozhodnutích. Jediný důvod, pro který by mohlo dojít k vydání nového závazného stanoviska, spočívá v případné změně poměrů (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 23. 1. 2023, č. j. 31 A 194/2020-148). Žalovaný v rámci napadeného rozhodnutí zmiňoval, že

kulturní hodnoty chráněné příslušnými ustanoveními památkového zákona se mohly v čase změnit. Tuto změnu poměrů však v napadeném rozhodnutí nijak konkrétně netvrdil ani nedokládal a městský soud tak neshledává důvod, pro který by vydané závazné stanovisko již nebylo možno akceptovat. Měl-li orgán památkové péče zájem na možnosti revidovat své závazné stanovisko vydané v roce 2013 pro danou reklamní výstrč, mohl toho docílit zejména stanovením podmínky časového omezení platnosti takového stanoviska přímo v jeho výroku právě s ohledem na nutnost posouzení možných změn v památkově chráněném území.

28. Pakliže správní orgány zjistily, že ohledně výstrče II existuje vydané závazné stanovisko s neomezenou platností, měly z něj vycházet, pokud neexistovaly silné důvody, pro které by bylo možno učinit závěr o neaktuálnosti dříve vydaného závazného stanoviska a také o povinnosti vlastníka/uživatele nemovitosti požádat o stanovisko nové. Obecně takovou povinnost však nemůže založit jakékoliv odstranění reklamního zařízení z nemovitosti a záměr jeho opětovné instalace, neboť takový závěr by *ad absurdum* vedl k nutnosti žádat opětovně o závazné stanovisko podle § 14 odst. 2 památkového zákona při každé údržbě reklamního zařízení, při níž je třeba zajistit její dočasné svěšení, jak správně uvádí žalobkyně. Ke konzumaci závazného stanoviska a nutnosti požádat o vydání nového nemohlo dle městského soudu dojít ani odstraněním výstrče I, která byla na místě umístěna bez opory v právním řádu. Tímto úkonem naopak došlo k odstranění protiprávního stavu a uvedení do stavu souladného s právními předpisy. Navrátila-li žalobkyně poté na stejné místo výstrč II, která je i podle správních orgánů totožnou jako reklamní výstrč, která byla povolena dřívějším závazným stanoviskem, je tento stav v souladu s tímto stále platným závazným stanoviskem (na rozdíl od výstrče I, u níž, i pokud by se nejednalo o zařízení k promítání reklamních spotů, se bez pochyby o totožnou výstrč nejedná, jak soud výše vysvětlil).
29. Za této situace proto nemohla být ohledně výstrče II naplněna skutková podstata přestupku dle § 35 odst. 1 písm. g) památkového zákona. Tento žalobní bod je tedy důvodný, neboť napadené rozhodnutí spočívá v této části na nesprávném právním posouzení.
30. Třetím žalobním bodem se soud nezabýval, neboť vzhledem k tomu, že správní orgán ukládal úhrnný trest za oba spáchané přestupky a s ohledem na shora učiněné závěry o důvodnosti žaloby ve vztahu k jednomu z nich, bude žalovaný povinen v navazujícím řízení znovu rozhodnout i o ukládání trestu. Posouzení tohoto žalobního bodu by proto v nynějším případě bylo nadbytečné.

V. Závěr

31. Protože městský soud shledal důvodnou část žaloby vztahující se k druhému z přestupků, za něž byla žalobkyně sankcionována, tedy k výroku II rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. rozhodnutí žalovaného o odvolání v rozsahu tohoto výroku II a na něj navazujícího výroku III týkajícího se uloženého trestu za oba přestupky, jelikož výrok o vině podmiňuje výrok o trestu (viz rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2020, č. j. 2 As 175/2018-36). V této části vrátil soud žalovanému věc k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Soud naopak nepřistoupil ke zrušení části rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání proti výroku IV rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť výrok o náhradě nákladů správního řízení ob stojí s ohledem na nedůvodnost žalobních námitek ve vztahu k přestupku uvedenému pod výrokem I prvostupňového rozhodnutí (totožně srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 8. 2024, č. j. 11 Ad 2/2024- 49). V dalším řízení bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným soudem v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5

s. ř. s.). Na žalovaném nyní bude, aby znovu rozhodl o přestupku týkajícím se výstrče II (s ohledem na učiněné závěry mu nezbude, než řízení o tomto přestupku zastavit) a trestu za přestupek týkající se umístění výstrče I, u nějž soud neshledal žalobní námitky důvodnými.

32. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věta poslední s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci částečný úspěch, právo na náhradu poměrné části nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil. Ve věci měla žalobkyně částečný úspěch, a proto jí soud přiznal náhradu ve výši 1/2 účelně vynaložených nákladů. Soud určil přiznanou výši náhrady nákladů po úvaze, že žalobkyně brojila proti dvěma přestupkům, přičemž městský soud tímto rozsudkem shledal důvodnou pouze část žaloby týkající se jednoho z nich a zrušil rozhodnutí žalovaného v odpovídající části.
33. Náklady řízení žalobkyně vyčíslila následovně. Za zastupování advokátem jde o tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, účast na ústním jednání), za které jí náleží částka 3 100 Kč za úkon [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif], tedy 9 300 Kč. Zástupci dále náleží náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za úkon, tedy 900 Kč. Dále se jedná cestovné v souvislosti s účastí na ústním jednání. Žalobkyně realizovala cestu na trase Krajinská 16, České Budějovice (sídlo zástupce) – Městský soud v Praze, Slezská 9, Praha 2 a zpět v celkové délce 296 km, a to osobním automobilem Škoda Superb s průměrnou spotřebou motorové nafty 4,6 litrů na 100 km, což doložila technickým průkazem vozidla. Náhrada za použití automobilu je stanovena dle § 13 odst. 5 advokátního tarifu ve spojení s § 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce ve výši 1658 Kč (tj. 5, 6 Kč x 296 km), náhrada za pohonné hmoty je stanovena dle § 158 odst. 2, 3 a 4 zákoníku práce a § 4 písm. c) vyhlášky č. 398/2023 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad pro rok 2024, ve výši 527 Kč (4,6 l/100 x 296 km x 38,7 Kč), tedy v celkové výši 2185 Kč. Konečně náhrada za promeškaný čas podle § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu strávený cestou na jednání a zpět činí podle § 14 odst. 3 advokátního tarifu 800 Kč (8 x 100 Kč). Celkem se jedná o částku 13 185 Kč. Zástupce žalobkyně je plátcem DPH, proto mu náleží dle § 57 odst. 2 s. ř. s. i náhrada této daně (21 %) a celková částka se tak zvyšuje o 2 769 Kč, na 15 954 Kč.
34. K uvedeným výdajům je třeba připočíst soudní poplatek za žalobu ve výši 3000 Kč. Nad rámec žalobkyní vyčíslených nákladů je ze správního spisu zřejmý další náklad soudního řízení spočívající v zaplaceném soudním poplatku za návrh na přiznání odkladného účinku (ve výši 1000 Kč). Návrh samotný nepovažoval soud za účelně vynaložený úkon právní služby, neboť byl součástí žaloby, na kterou obsahově navazoval a odkazoval na ni. Ostatně ani sama žalobkyně přiznání náhrady za daný úkon nepožadovala.
35. Celkové účelně vynaložené náklady řízení ze strany žalobkyně tak činí 19 954 Kč. S ohledem na výše uvedený částečný úspěch žalobkyně ve věci jí náleží polovina těchto účelně vynaložených nákladů, tedy 9 977 Kč. Žalovaný měl ve věci také částečný úspěch, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že pouze žalobkyně má právo na náhradu části nákladů tohoto řízení. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni částku 9 977 Kč k rukám jejího zástupce, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. listopadu 2024

Mgr. Martin Lachmann
předseda senátu